

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

CONSECUENCIAS NATURALS

—Ep, mestre; heu de pagar els drets a l'Ajuntament.
—Ja no'n te l'Ajuntament de drets.

DE LA **Llista del BOGADERE**

No se, diria que d'ensà que'ns han tret l'estat de siti ens falta alguna cosa. Fins si gosava m'arriscaria a dir que sento anyoransa de las emocions que'ns proporcionava el govern del sabre.

Que si'l ninot de primera plana d'aquet número els haurà fet arrufar el nas, que si en aquella poesia hi trobaran algun *ripi* d'aquells que queyan dintre'l bando, que si en aquella frase hi veuran una segona intenció... En una paraula, cavallers, que hem passat una temporadeta en que'l cervell no ha tingut ni mitj motiu de aburriment per falta de preocupacions.

Y encara gracias que'ns en haguem escapat tan barato: un parell de vegades de anar a declarar per mor d'aquella bandera catalana que acompanyava'l retrato del senyor Maragall y que a la Capitanía els va ter mala visió. Està vist que no's pot ensopegar sempre'l gust de tothom.

Endemés, quan el dilluns de la setmana passada al passar per la plassa de Sant Jaume vaig enterarme del bando fixat a la Casa Gran pel que don Enrich Bargés ens *hacia saber* que cambiavam d'amo, em va corpendre tal emoció y entendiment de cor, que ab una mica més trencó a plorar com una criatura.

Sort que'ls municipals que mitj guardan aquell edifici, comprenent que anava a agafarme alguna cosa y recordantse de que formo part de la Redacció d'un periódich de l'olla, varen portarme a un dispensari, ahont ab un xiquet d'aigua-nat vaig quedar retornat y ab forasas suficients pera enterarme del bando del governador, que va sortir més tart.

Llavoras la meua sensibilitat refinada va tornar a desbordarsem llensant tal doll de llágrimas que ab una mica més desfaig las pastetas que enganxavan el bando del senyor Manzano.

¡Oh previsió may prou alabada dels nostres governants!

¡Oh paternal providencia del govern den Sagasta! Comprenent els nostres zelosíssims polítics, que ab el total restabliment de la *anormalitat* estariam exposats a agafar un empaig tal de llibertat que no'ns en aixecariam may més, per medi del bando de referencia ens feya saber que quedavam a mitja racció y que'ns alsarian totalment la dieta aixís que estessim més reforsats y no'ns puguessin rependre las viandas fortas que's serveixen en las lleys constitucionals.

¡Quánta sollicitut que may els sabré agrair prou! Ara com ara, la semoleta y el coll de gallina y el peix bullit, després ja vindran els bifecks y els plats de més sustancia.

Sobre tot, aixó sí, molta prudencia, perque las recaigudas son fatals y hauriam de tornar a la medicació *ferruginosa*, o que ens apliquessin el sistema curatiu del massatge, que es l'indicat en aquet període de convalecencia, y la policia ja's frisa per administránsel, perque no sé si sabían que un dels privilegis que proporciona l'alsament del estat de siti es el dret de rebre, tan lligítim com pugui serho'l de pegar.

Ab tot, celebrariam moltíssim que'l restabliment de la salut pública s'efectués sense complicacions que donguessin lloch a n'aquesta terapéutica, per més que

per via de prudencia potser será convenient que seguim tenint a mà l'árnica y las desfilas, donchs si ha passat el perill de las feridas no ha desaparegut el de las contusions.

..

En la sessió celebrada per l'Ajuntament el dimars de la setmana anterior, el triomf va ser ben be dels republicans *perdidos*. No, no'ls hi regatejem y bon profit els hi fassi.

Nosaltres no'ns en enorgulliriam gens d'una victòria conseguida en col·laboració ab els cacichs y contra Catalunya: si per odi de secta—que no sentim—un dia, deixantnos portar per passions polítiques—que no experimentém—combatíssim alguna proposició de positiu benefici per Catalunya sense altra rahó de que son els fusionistas, els conservadors o els republicans els que la patrocina, y tinguéssim prou forsa pera ferla fracasar, passat l'apassionament, acabada la lluita ens aniriam a amagar avergonyits y ens sentiriam humiliats con si fossim els vensuts.

Peró ni aquet rastre de dignitat els queda als qui, com un sol home, en la sessió de referencia varen votar contra una proposició en la que hi estava empenyat el bon nom de Bircelona y de Catalunya.

Que consti aquí com constará per sempre més com padró d'ignominia en el llibre d'actas de la Casa Comunal, que'ls regidors republicans sortits de las incubadoras de *La Publicidad*, ajudats pels monárquichs centralistas, varen oposarse a que s'ensenyés a las escoles que subvenciona l'Ajuntament, la llengua y la historia de Catalunya.

Monárquichs y republicans fent la mateixa causa: no més l'odi sistemàtic a la nostra terra pot realisar semblants miracles. Sempre que's tracta de combatre al enemich comú, al que constitueix una verdadera amenssa pera la seva política disolvent y immoral y las sevas concupiscencias personals, aquestas duas ramificacions del centralisme despòtic s'olvidan de las diferencias que'ls separan en política, en religió y en sociologia y s'ajuntan en monstruosa cúpula pera vergonya de la terra que'ls hi ha donat els seus sufragis.

Els que hipòcritament proclaman que volen una Catalunya gran y forta, son els que votan contra de la ensenyansa del seu llenguatge que es el basament de la seva personalitat y s'oposan a que's divulgui la seva historia gloriosíssima que constitueix a la vegada un exemple y una emulació pera las generacions presents y futuras; els que a tot'hora tenen a la boca la paraula cosmopolitanisme son els que patrocina els exclusivismes més irritants; els que's diuen protectors de la classe treballadora son els que atentan contra'l seu únic medi d'expressió, dificultantli l'adquisició dels coneixements que la podrian treure de la ignorancia en que viu; els qui proclaman a cada punt la llibertat d'ensenyansa son els que la limitan ridiculment y els que defensen l'ensenyansa oficial per tots conceptes desacreditada.

Una excepció cal fer; la que va oferir el senyor Marial, qui, ab més independencia de criteri que'ls seus correligionaris, ab més talent, ab més consecucncia y sobre tot ab més amor a Catalunya que ells, va votar en pro dels interessos de la nostra llengua y de la nostra historia.

Memorables serán aquellas paraulas ab las que en

CONSECUENCIAS DE LAS FESTAS

Li va tocà està a la entrada
del carrer de l'Unió,

ple Consistori va afrontar als seus companys y no dirém els va avergonyar, perquè aixó ja era un rich més dificultós.

"Perteneixo—va dir—a un partit que, si governés, no sols establiria la més completa autonomia política, sino que faria obligatoria, y declararia oficial, la llengua catalana."

Es veritat: però a la vegada que'l senyor Marial leya aquestas hermosas manifestacions, prou devia estar interiorment convensut, devant del baix espectacle que donavan els seus correligionaris, de que si'l partit republicà arribés a governar ab els caps que avuy el malmenan, no constituiria més que una amenssa continua contra'ls drets individuals y colectius, contra l'ordre públich, contra'l bon régim social, contra la llibertat y contra'l sagrat de las conciencias.

[Tant de bó que tots els republicans fossin com el senyor Marial! Tant de bó que fos injustificat l'anatema que l'eminent Pl y Margall va llsar contra d'ells al dirshi que no més perseguían entronisar un rey ab gorro frigi!

LLEIXIU

L'HOME PROPOSA...

Parlant de la cavalcada,
com vostés recordarán,
vaig dirshi l'altra setmana
que la part industrial
la guardava per aquesta,
si, com era d'esperar,
la mandra no s'oposava
a que cumplís lo pactat.
Donchs per més que he fet estorsos
exprement el such del cap
per poguer fer quatre versos
sobre l'assumpto indicat,
ha resultat tot inútil
y ho he tingut de deixar.
No ha sigut excés de mandra
ni falta de voluntat;
que'l motiu que aquets vuit dias
m'ha tingut lligat de mans
ha sigut dels poderosos,
d'aquells tan justificats,
que quan vostés el coneguin
es tenen d'esgarriar.
¿Algú dels que ara'm llegeixen
ha estat algun cop malalt?
Donsas si ho ha estat, contesti:
¿Que s'hauria vist capás
en la seva malaltia
de fè un vers tan sols d'un pam,
ni que tingués de sortirli
dolent, com els que jo faig?
Donchs aquells de mis lectores
que's trobin en aquest cas,

CONSECUENCIAS DE LAS FESTAS

y a causa dels cops y empentas
va quedar baldat del tot.

A CAL RELLOTJER

—Vuit dies que'l vaig comprar
y el rellotje no camina.

Donchs ja'm por tornà els diners
que allí diu que's garantisan.

—No pot ser. Fa temps que están
suspensas las garantías.

a n'aquells els hi suplico
que planyin a en K. O. K.
¿Com tinch d'estar per fer versos
si ab freqüència estich malalt
y patint d'un modo horrible
els dotze mesos de l'any?
Tinch mal d'estómach... y sogra...
¿Quéls hi sembla quins dos mals!!!
El primer me'l curaria
tenint compte ab el menjar,
prò el segon es incurable,
tant, que ja estich desauçiat
per un amic meu, que es metje
y pateix el mateix mal.
Donchs la setmana passada
com els hi anava explicant,
vaig tení un dolor d'estómach
tan fort y recargolat
que quan no vaig reventarme
no crech reventarme may.
Qui es que está per romansos
sofrint uns dolors tan grans?
Encara no entrava a casa
ja comensava a pegar
castanyas a la canalla,
tractava a tots ab reganys,
res de menjar m'agradava,
en tot hi trobava taps,
l'escudella em feya fàstich,
el bullit era salat,
l'entrant, ni ab tots els esforços
de que un mortal es capás,
em veyia ab cor de menjàrmel,
no me'l podia empassar.
Trobava térbola l'aigua,
em semblavan bruts els plats,
al vi hi sentia gust d'agre
y em feya escrípol el pa.
La dona em dava monjetas:
—Bé; que te m'estàs rifant?
¿que no ho sabs que'm perjudican?—
Em donava bacallà:
—Mira, ja pots entornàrtel
y tirarlo aigua avall.—
Feya carn:—Escolta, noya,
Es veu que tu em vols matar.
¿no ho sabs que no la paeixo?

No m'en fassis més de carn.—
Es di; a casa tot el dia
hi havia uns escándols grans.
Si quan tinch dolor d'estómach
em feyan autoritat,
faria mil estropicis;
si senyors, Deu els en guart.
A tots els que no patissin
algún dolor similar
al que m'amarga la vida,
els faria fusellar;
y als que no tinguessin sogra,
per supuesto, sent casats,
els hi daria la meya
no més per fells hi tastar...
y treuremela de sobre
que fora un al·ivi gran.
No es pensin; del mal de ventre
encara no estich curat.
A l'hora meno: pensada
m'agafará un altre stach
y amunt; ja torném a serhi,
ja no hi há tranquil·litat
Com que aquet estat'en dura,
tirantho pel cap més baix,
un parell o tres de mesos,
ja puch donar per sentat
que a casa hi há estat de siti
per tot lo que queda d'any.

No troban que es molt terrible?
¿No imaginan que'l mortal
que pateix com jo pateixo
es un pobre desgraciat?
Donchs creguin que es més de plányer
el que té de suportar
a un malalt d'aqueixa mena
a l'hora que té l'atach.

K. O. K.

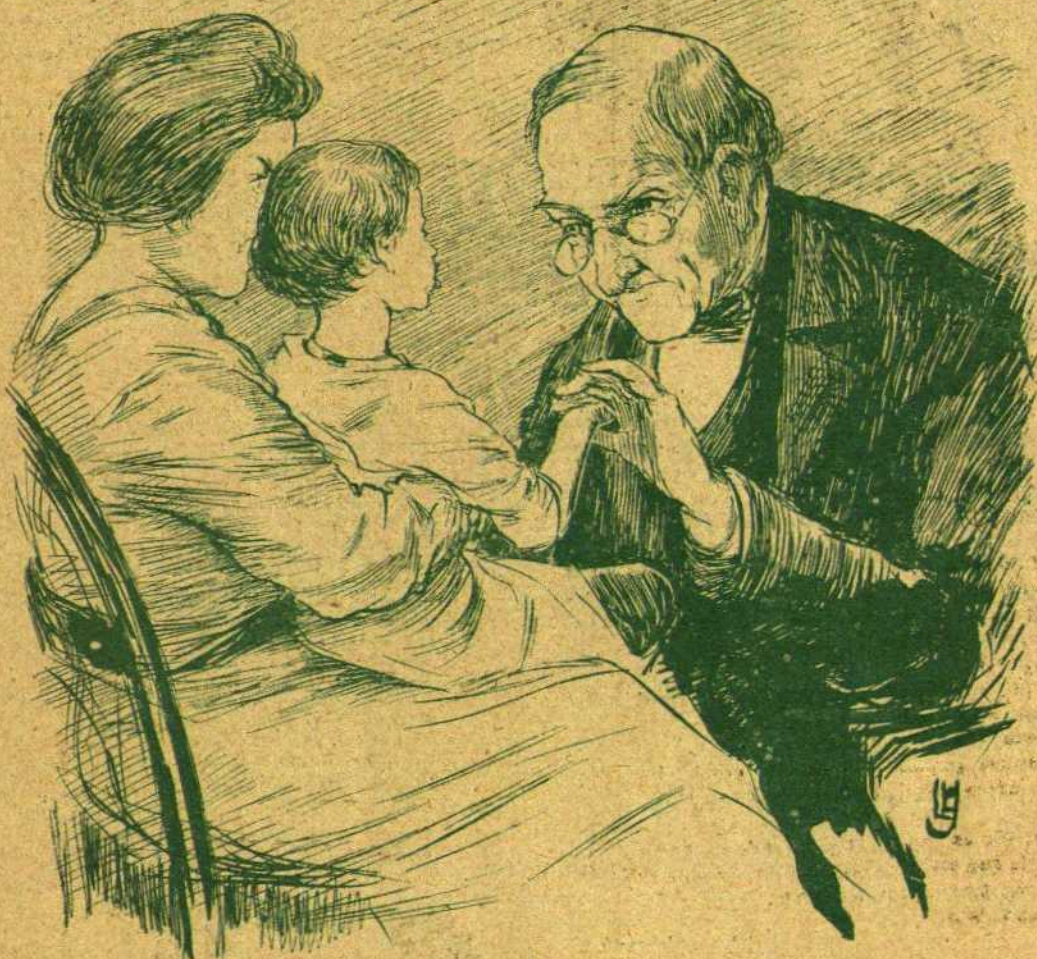

¡Casus bellil...

En perspectiva.

—Adiós, Pelayo...
—Hola, bona pesa...
—¿No't xiulavan las orellas, ara mateix?
—¿A mi?... Ja poden xiular, ja... Escolta, Nieves.
—¿Altra vegada? Mira que escoltant vaig perdre
un dervall...
—Nieves, temps há que estich avesat a que las
donas em vagin al darrera y per la pinta sembla que
tu'm vols fer canviar de costums...
—¡Ay pobre de mi!...
—Per altra part, crech que no'm porto ab tú tan
malament...
—No'n tinch cap queixa...
—¿Per qué donchs has permés que tota la nit m'estés
corsecant d'angunia y ballant ab altrás, mossas sense
que tú compareguessis?...
—Ja veurás, jo...
—Perqué m'ho havías promés ¿eh? recorda que
m'ho havías promés.
—Jo't diré... jo no contava ab la migranya de la
mare que a entràda de foach es va haver de ficar
al llit.
—¿Y qué? ¿per aixó havías d'estarte de venir a
sarau? Tú't creus que per las nostras relacions ta

PRECOCITAT

El metje.—Veyám, maco, veyam, ensényam la llengua.

El nen.—Dispensi, no puch. El mestre ens ha dit que estava prohibit ensenyar la nostra llengua.

mare es un article de primera necessitat y no hi ha tal gentens? ¡vas molt erradal Me pagas ab mala moneda, Nieves... y pensa que per tú m'estich de tot y no escatimo sacrifici de cap mena.

—¡Huy, huy, huy!.. no t'enfiliis que caurás... Qual-sevol que t'escoltés es pensaría que ets l'amo, ja que *chillas* tant, y no hi ha tal... Tú vares convidarme a sarau .. y jo vaig acceptar, *bueno*; a última hora'm va sortir una *impedimenta*... ¿y qué? No crech que la *Gaceta* hagi publicat cap *royal orden* obligantme...

—¡Ja veig que per tú no soch ningú!..

—Sí, per mí ets un bon amich, simpátich y generós, però que'm parlas de tot menos de lo que jo y la mare voldríam.

—¿Altra vegada ta mare?

—Sí, y crech que sols per aixó tan sovint té mi-granya.

—¿Per qué?

—Perque no'm parlas may de lo que deurias parlar-me.

—No t'entench...

—Pues net: ¿no dius que m'estimas?

—Sí...

—Pues la mare diu que per estimarme, ja's basta ella sola. La mare diu que'l festejar es l'aprenentatge del casar... y que ja troba massa llarch el nostre aprenentatge.

—¿Aixó diu?

—Sí; y no es aixó lo pitjor...

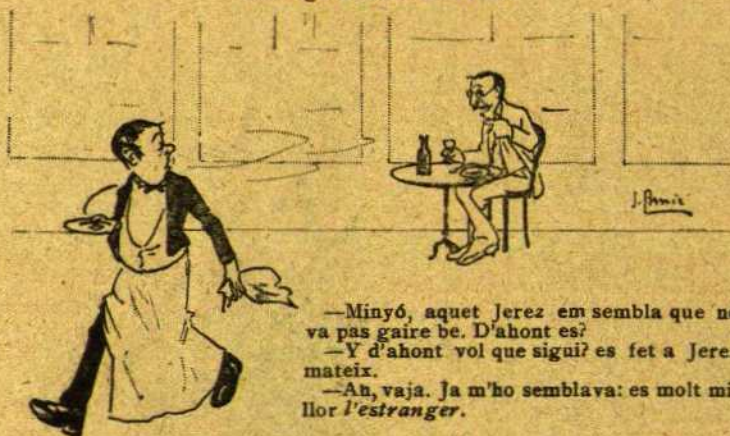
—¿Encara més?

—Sí, lo pitjor no es que ho diga, lo pitjor es que siga veritat.

—¡Nieves!

—Net: prentho com vulgas; si tú't determinas...

UN QUE HO ENTEN

—Minyó, aquet Jerez em sembla que no va pas gaire be. D'ahont es?
—Y d'ahont vol que sigui? es fet a Jerez mateix.
—Ah, vaja. Ja m'ho semblava: es molt millor l'estranger.

demano carta; si no... em planto, fill, em planto, que tinch por de passar...

—Sempre t'he dit que de un dia un altre'n ve.

—Sí... y d'aquellun altre, un altre, y un altre, fins que t'ú fixas en un'altra y després de molts fanals em quedo a las foscas y ab la fama de que en Pelayo ja no'm vol més...

—Aixó, Nieves, apoch, apoch; no pas al devant meu...

—¡Sí! tú serás el primer! ¡Massa la coneix la lavia del jovent de l'Ostia! Creume, Pelayo; si no'm tens devoció, no me'n fassis d'oració; jo viuré més tranquila y tú no t'esposarás a algún tracás...

—¡Jo?

—Sí, tú, tú; de la noche a la mañana'm pot sortir algún altre pretendent... y...

—Aboca, dona, aboca...

—Pues net, que sentiria que't desgraciessin... ¡Ves cóm ho farían aquella colla d'entecadas de la Barceloneta!

—¡Ay, Nieves, que estás ansiprada avuy?

—No, lo que estich es cansada de badar... Res més.

—Bueno, bueno... ja'n parlarem.

—Quan vulgas.

JOSEPH ROSELLÓ

A UNA QUE'S DEDICA AL CANT

Que fa temps m'está empipant.

Senyoreta; el seu lladrar m'altera més cada dia. En lloch d'apendre a cantar crech que més li convindria que aprenguéss be de callar.

Lo que fa ab el Trovador vosté, es tot un sacrilegi; si vol ensejar... ensegi, pro a n'aquet pobret senyor per favor. no se'l passegi.

No malgasti'l temps per ara; fassi compendre al seu pare que li convé que descansi, que'ls seus crits fan tornar ranci el colcrém que dú a la cara.

Si; las notas que vosté

escampa, créguim a mí, son tan dolentas que ahí, segons diu el taberné li va fer tornà agre'l ví.

Quan s'abona ab la Bohème els mortals que l'escoltém es quan de debó patim y si percás no fugim es... perque no'ns en aném.

Si a mí'm tingués d'escoltar, jo un consell li donaria; y es, que en contes de cantar se dediqués a pintar com sa amiga Rosalia.

Veu? aquí te una vehina que per l'Art no tindrà instints pro es una noya divina perque al menos no amohina com vosté, als altres vehins.

Per pintar te afició gran y cregui que may l'acaba; ahir m'estava ensenyant un paisatge, que semblava una taula del encant.

Peró s'ha de confessar; ab tot y que sol estar

pintant y gastant barnís may ningú la sent pintar;

¡ni'ls vehins del mateix pisi!

Pro, vosté, s'esgargamella creient que així ho fá més bé

y ¡sab lo que fá vosté?

donchs a tothom fá... escudella, y fias carn d'olla també.

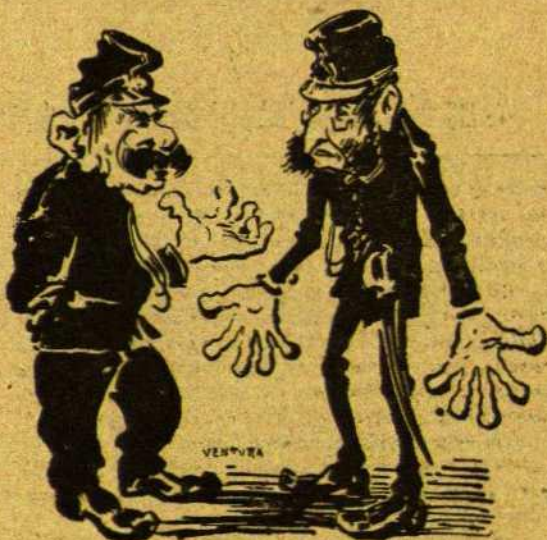
Com si'l seu promés sigués fa temps que ha lograt de mí que ab vosté tan sols pensés, que boig per vosté'm tornés y que gens pogués dormi.

Mátim, si es el seu intent, pro d'un modo més prudent; potsé aixís tindrè més sort; quan menos sé que un cop mort no'm donará més torment.

Si Deu el cor no li toca surti al balcó quan li escaiga, miri al cel, una ária aboca y... ¡prou li tapo la boca ab una galleda d'aiga!

J. A. VIÑAS

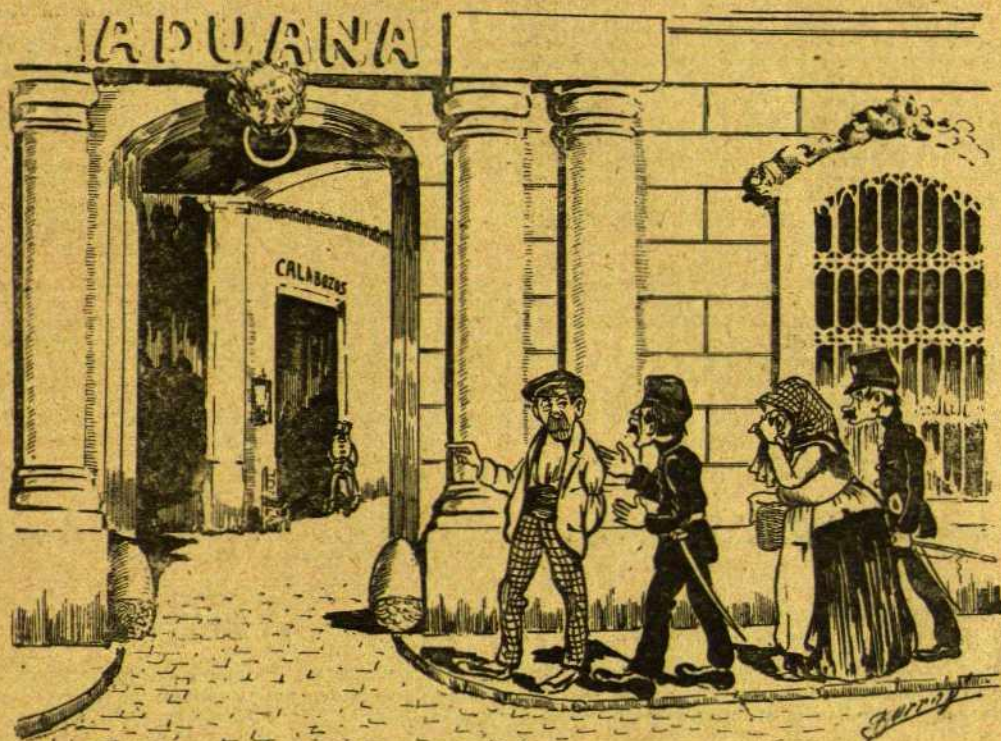
ARREGLANT ESPANYA

—Ya sabes, Gomez, que nos aliamos con Francia?

—Pues yo, ¿qué quieres que te diga? no me liaría porque siempre que nos hemos liado nos ha ido mal.

EL NOU QUARTEL DE GUINDILLAS

—Que us pensen que es de cuantrabandul aquesta dona? Es la meva propia.
 —¿Quién le dice a usted lo contrario?
 —Oh, com que veig que'm porteu a la Duana.

Endavant las atxas

«EL DILUVIO» Y SUS HOMBRES

I

Comensém a exercir d'hombres primitivos y salvajes y seres envilecidos.

Recordarán nostres lectors que en el número 38, página 610, de ¡Cu-Cut!, y en un artículo titulat «Clar y catalá», reculliam ciertas alusiones que veieren la llum de la taberna en las planas del Diluvio y demandavam a n'aquell diari que concretés las sevas manifestaciones acusadoras, sense embuts ni rodeigs de cap mena.

Esperavam que l'Eco de las cloacas respondria categoricamente a las nostras preguntas, quan als dos dias surt dedicantnos un parell de planas de prosa insulsa, fugint, com vulgarment es diu, per la tangent y dolentse amargament de que l'haguessim titllat de ser el diari MES POCA VERGONYA DE BARCELONA.

Ni en temps del difunt senyor Albareda, conegut vulgarment per l'Insensat, o l'ilustre polemista de Blanes, habia demostrat el Diluvio més poca solta que en aquesta ocasió.

De lo que no va descuidarse el net de la «Salvadora» fou de dirigirnos quatre insults grollers, com tot lo seu, insults que no van mortificar nos gens ni mica porque, com va dir molt be en P. del O. el día 20 de Juliol de 1894, en el número 810, página 450, de la Esquella de la Torratxa, «abundem en la creencia, bastant generalizada, de que's atachs del «Diluvio», lluny d'agrar, honran a qui d'ells es objecte. Com més desaforats son, resultan més honrosos».

Ab aquests antecedents, ¿com poden molestarnos els insults tabernaris del Diluvio? ¿Qui fa cas d'aqueix

rebregat periódich?» com digué la Esquella de la Torratxa en la página 666, número 823, del día 19 d'Octubre de 1894.

Y ¿a qué's deu que aqueix rebregat periódich dirigi xi sas acusaciones a qui podria convertirseli en jutge? ¿Es que'l Diluvio té el dó del desacert?

No senyors: res d'aixó. Es senzillament que'l Diluvio te molta barra y poca vergonya. Nat a la sombra d'una estafada de las que forman época, en lloch d' avergonyirse de son naixement y sofrir ab resignació las justas escupinadas a que per sa deshonrosa procedencia y no més honrosa vida s'ha fet mereixedor, «pretén erigirse en implacable censor dels actes agens, mentres se li revolca per dintre la historia de la «Salvadora», mare del «Telégrafo», avia del «Principado» y de la «Imprenta», periódichs els tres que moren alternativament per efecte de ciertas salvadoras providencias judiciales, y BESAVIA DEL «DILUVIO», com explica en P. del O. en la página 418, del número 808, de la Esquella de la Torratxa, del 6 de Juliol de l'any 1894.

Y un diari que té la negra historia del Diluvio; un diari que tot ell es una taca... ¿pot convertirse en jutge dels altres, sobre tot si aquets altres son personas com las a qui el Eco de las cloacas ataca ab més crueldat? No: may.

Si els homes del Diluvio tinguessin quelcom de decencia, que no en tenen, disfrutarian ocultament el fruit de sas passadas rapinyas y procurarian allunyar-se de la opinió pública que's acusa encara y els acusará sempre, sense que's anys transcorreguts sigan prou pera fer oblidar las infamias comesas pels homes de la Salvadora, que son els del Diluvio, quinas infamias tiraren a la miseria a centenars de familias catalanas. ¡Ja deya be la Esquella de la Torratxa, en la página 61, del número 785, corresponent al día 26 de Janer de l'any 1894! «Ni tota l'aigua del

Diluvio Universal fora bastant pera netejar certes bugades.

Y las tacas del *Diluvio* son de tal magnitud, que, caigudes sobre d'ell l'any 75, ab la fundació de la tristement célebre *Salvadora*, el dia 3 d'Agost de l'any 1894 encara no habíen pogut aclarirse, tota vegada que, en el *Boletín Oficial* de l'esmentada fetxa, segons diu la *Esquella de la Torratxa*, en sa página 498, del número 813, del 10 d'Agost del mateix any, aparegué una providencia judicial que's referia a tan funesta societat y segurs estém de que avuy encara s'arrossega per las taulas y prestatjes del Palau de Justicia lo que, ab molta rahó, podem classificar ab el nom de *roba bruta del DIARI MES POCA VERGONYA DE BARCELONA*.

Vegin si aquest títol se'l té ben guanyat un diari que, fundat ab recursos procedents d'un gros abús de confiança, en las mateixas fetxas en que sortían providencias judicials ab motiu de tal abús, feya las següents cavilacions sobre'l nom que havia de portar un nou tros de carrer comprés entre el del *Conde del Asalto* y el de *Santa Madrona*:

“¿Cómo se dominará esa calle? ¿Es cierto que hay quien tiene el propósito de que lleve un nombre desdorado? ¿Es cierto que hay quien pretende que lleve el nombre de un sujeto que antes de morir en el extranjero LEVANTÓSE CON LOS FONDOS DE LO QUE EN EL DEPOSITARON SU CONFIANZA?”

¿Qué's hi sembla? ¿semblant *gacetilla* hauria vist la llum pública si els homes del *Diluvio* haguessin tingut delicadesa?

No li falta rahó a la *Esquella de la Torratxa*, quan en la página 782, del número 830, corresponent al dia 7 de Desembre de l'any 1894, fa aquesta consideració: “Vagin a demanar delicadesa als nets de la *Salvadora*”.

Si aixís s'explica un setmanari que per afinitat d'idees hauria de haver sigut sempre amic del *Eco de las cloacas* ¿qué no hauria de fer el públich?

Donchs el públich hauria de fer lo que la mateixa *Esquella de la Torratxa* indicava el dia 28 de Desembre de 1894, en la página 828 de son número 823, quan, al fer ressaltar la nota de que'l *Diluvio* no publicava quasi cap esquila mortuoria, acabava dient: “ave sols falta que's difunts acabin per ensenyar als vius el camí que han de seguir”. Es a dir: fugir per complert del *Eco de las cloacas*.

Consti que no ens mou a parlar aixís l'esperit de venjansa pels insults que ens ha dirigit el *DIARI MES POCA VERGONYA DE BARCELONA*.

“Lo que ens dot es que'l gremi del periodisme barceloní conti ab un periódich de la naturalesa del *Diluvio*”, com deya en P. del O en el número 810, página 450 de la *Esquella de la Torratxa*, del 20 de Juliol de 1894.

Els homes que escriuen papers com el *Net de la Salvadora*, son més mereixedors d'estar en un corral que entre personas. Mes no; que com diu la *Esquella de la Torratxa* en la página 61 de son número 785, fetxa 26 de Janer de 1894, “en el corral s'hi acostuma a tancar als animals mansos. Lo seu lloch no es el corral: es la picota”.

¿Es la picota? Donchs a la picota perque tothom els conegui.

¿El *Diluvio* ha nascut en l'escándol y viu de l'escándol? Donchs escandalitzemlo.

Que sápigam d'un cop el públich que aquell diari que l'any 75 va pastarse ab llágrimas del menestral, viu avuy de las subors dels obrers.

Que sápigam d'un cop l'obrer, que quan el defensa el *Diluvio*, es sols pera justificar els seus atacs als de dalt, als *burguesos miserables*, ab al·loable fi de veure si aquests afluixan la mosca. D'aixó els francesos en diuen *ter el chantage*. En catalá sen diu *fer el murri*. D'aixó viu el *Diluvio*: de fer el murri.

Per ell els republicans decents y honorables com en Salas Antón y en Mariat son republicans de dublé. Per ell els homes enters son els Mir y Miró... quin honor no posarém nosaltres en interdiu perque no val la pena; però si que desitjem de bona fe, que Deu Nostre Senyor li augmenti tan preuada y elástica qualitat.

Y prou per avuy; prou, que aquest article es va fent molt llarch.

En el próxim, prosseguirém demostrant qui es el *Di-*

lúvio, segons la prempsa mateixa. Omitirém la historia de la *Salvadora* perque qui la vulgui conéixer la trobará en la colecció de la *Esquella de la Torratxa* de l'any 1894.

Ademés; aquells... bons senyors, pares de la *Salvadora*, a qui Deu hagi perdonat lo molt d'imperdonable que tenian, ja van sofrir prou pena al anarsen del mon acompanyats de las malediccions de tot un poble y ens repugna el sistema egípcí que ab els morts usa el *Diluvio*.

Després de la demostració de que hem parlat, seguirá la reventada, no del *Diluvio*, que al capdevall res representa aquest títol, sino dels homes del *Diluvio* que ho mereixin, als quins tal volta, segons vinguin las cosas, senyalarém ab sos verdaders noms y apellidos *paterno y materno*.

Ja riurém, ja; però riurém nosaltres y el públich. Els canallas miserables, no: aquets es caragolarán rabiosos en el fons de la seva cova negra, ahont forjan las campanyas de difamació, que no sempre els hi valen lo que ells es pensan.

Ja riurém, ja.

Ja fregarém pels bigotis del hereu de confiança del senyor Gasull, del SULTA DE SANT GERVASI, certs comptets atrassats que encara corren.

Es defensará l'*Eco de las Cloacas* dientnos pillos, lladres, murrís, clericals (?), etc., etc., però nosaltres endevant y vinga riure. Mentres no ens digui MALOS EDUCADOS no ens enfadarém.

Y ara si al *Diluvio* troban masa cru el nostre llenguatge els hi queda un remey: *cóurel*.

EPÍGRAMA

A París guanyarás fama
d'espanyol y caballé
si al trepitja una madama
li dius, aixecant la cama:
—Parlon, je “vus e pissé”

J. NEGRE Y FARIGOLA.

Aquesta setmana continúa anant al devant en qüestió d'obras novas el teatre Gran vía, per havershi estrenat l'única que pot mitg anar. Me refereixo a *Animas*, drama italiá de la escriptora Sra. Rosselli que no va proporcionar a l'empresa tantas entradas com las funcions verdas. Se veu que molts espectadors no están per las vetlladas blancas y lo únich que's hi va be es el vert. A certa mena de gent, per animals, no's aneu ab *Animas*: prefereixen els cossos.

Aném a dir que l'obra de la Sra. Rosselli no es cap cosa del altre mon. Ab tot y haver sigut premiada en un concurs celebrat a Torino, resulta un *bermout* forsa mitjá, que no arriba a obrir la gana de veure altras produccions de la mateixa autora. Y no es que sigui un drama dolent ni molt menos, donchs te un primer acte que pot ben anar, un segon acte forsa passador y un tercer acte prou vigorós pera conmourre al públich.

—¿Donchs quin es el defecte de l'obra?—preguntarán vostés.

—El de que cap dels actes encaixa ab els demés. Tots tres van be, considerats per si sols, però no hi van en relació ab els altres... Y es una veritable llástima, donchs l'assumpto escullit per la Sra. Rosselli era de lo més apropiat pera treuren un drama ben

CRIATURAS

-POBRET!!
-SEMBLA PA AB FIGA.. DY TU?

-SENTS? JO SENTO UNA MUSICA.
-Y JO QUE LA SENTO!

-JO QUANT TERÉ GRAN, TERÉ CAPEYA
-DANÇY QU'EZTAMPÀZ QUE TINDÀZ
-¿QUE ME'N DARÀZ UNA?

-DIGALI UNA COSETA À N'AQUESTA SENYORA.
-TINCH... PI...PI

PERESTICH

PREPARANTSE

—Bueno. Ya han levantao el estao de zitto. Ahora noz toca d nozotro.

arrodonit y ple y equilibrat. Se tracta de la presentació de la dona pura de ànima però no de cos, en contrast ab la pura de cos y prostituida d'ànima.

El veritable conflicte no esclata fins al tercer acte, quan l'home que havia despreciat a la primera, se troba casat ab la segona y s'hi veu infelís, mentres que un sen company, casat ab aquella, disfruta de la més complerta felicitat.

—¿Y tot deu acabar ab un suïcidi, oy?

—Endevinat! Al teatre *seriós* totes aquestas cosas hi acaban.

En cambi en el genre lleuger el suïcidi es una cosa desconeguda.

Ara, en quant al assassinat, ja es diferent. Casi pot dirse que no hi ha cap obra que no hi acabi. Quan no son els autors que assassinan l'art dramàtic, son els actors que assassinan l'obra, encara que es més comú el cas de que autors y actors vagin a l'una pera assassinar al públich.

No parlo per la "Manta zamorana", estrenada l'altre día al Eldorado. Tant de bó que tot el *gènero chico* fos com la "Manta zamorana". Al menos el públich, si be hi adquiriria una educació carrin-clonament sentimental, no s'hi prostituiria ab *morrongs* y *lunares*, donchs l'obra, dintre'l seu genre, es de lo més prudent que's pugui desitjar, haventhi fins alguna escena de costums molt ben ensopegada.

Ja veu en Molas y Casas com no li porto mala voluntat al seu teatre y per mica que m'hi pu-

gui salvar, alabo las obras que s'hi representan.

A Romea s'ha d'haver estrenat un d'aquets días un drama en tres actes titulat "L'escolanet de la Pobla", escrit pels senyors Ferrer y Codina y Giraldos. No en podré parlar fins a la setmana entrant, donchs ab l'aument de tirada que *sufreix* el periódich, cada setmana'ns veyém obligats els que l'escribím a entregar l'original més aviat pera puguer cumplir ab el públich. Se veu que'ls jesuitas van extenent la seva influencia, imposant a tothom l'obligació de llegir ¡Cu-Cut!

VIOLET

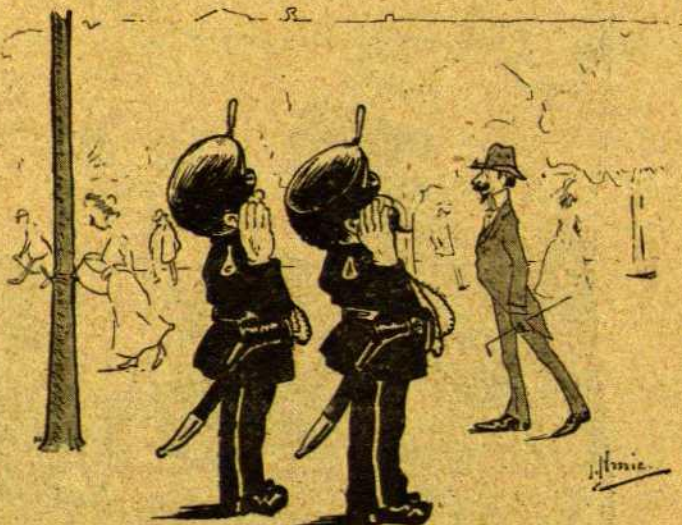
Quan encara no estavam retornats de la emoció que'ns va produir el triomf senyaladísim obtingut en el concurs de gegants y nanos en el que'l Jurat ens va concedir un diploma *de honor*, una nova satisfacció no menos lligítima y corpenedora ens ha vingut a soplar.

El carro ab que ¡Cu-cut! va concorre a la càlçada artística industrial ha obtingut una medalla d'or que, segóns referencias, es d'or de debó, y diém referencias, perque ara com ara no hem vist la tal medalla ni el diploma.

Perque el *Diluvio* no'ns digui acaparadors de llaurer, fins estém disposats a fer franchs d'aquell paper als individus de la Comissió organísadora de festas, però si no ve la medalla hi haurá un escándol.

Ara que l'or te tan premi, figúrinse si'ns quedaríam sense'l premi del or.

GAT ESCALDAT...

—No te sembra qu'es civil, Gomez, aquell caballero

—Mira; pel que pueda ser no hi perdrém res. *Saludemos.*

Endemés quedem que aquí y a tot arreu som el *pe-
riódico de mayor condecoración.*

Ha sigut sobreseïda la causa que s'instruïa contra D. Joan Maragall per la publicació al *Diario de Barcelona* del seu valent article titulat "Patria Nueva". El motiu del sobreseïment ha sigut el no haver trobat el jutge militar en l'esmentat treball, materia punible de cap mena.

Verdaderament, si'ls homes de l'actual situació varen fer una patria restaurada, be's pot permetre'l senyor Maragall, y nosaltres li alabem el gust, ferne una nova de trínca, que bona falta fa.

Quan el senyor Maragall vulgui comensar las obras ja sab que pot comptar ab nosaltres encara que sigui en calitat de manobras.

Del senyor Badia y Andreu, diputat provincial per Torelló y expresident de l'Associació de cassa y pesca, ens en varen contar algún fet molt divertit.

Es el cas que dit senyor, desitjant cassar ab fruit, s'ha dedicat a una especialitat que consisteix en ficarse pels vedats sense demanarne permís a ningú; mena de *sport* que li ha proporcionat ja algún fart de córrer ab la seva suada corresponsent, lo que potser li haurá estalviat més d'una malaltia.

No fa pas massa días que, plé d'ardiment cinegético y en companyia de una colla de Sant Pere de Torelló, va ficarse al vedat d'un tal senyor Moles, el qui, acompanyat d'un guarda jurat, va sorprendrels en plena cassera donantelshi l'alto. Y ja tenim al senyor diputat fugint rostos avall com un esperitat, no parant fins a casa seva. ¡Badia no badis! diu que li deyan els altres, temerosos de que's trenqués la nou del coll.

Mes el senyor Moles, volguent demostrar que ell tampoch badava, va demandar devant del jutge al terrible *invasor*, quedant aquet condemnat a perdre l'escopeta y a quinze pessetas de multa per torna.

—La perfidia mata la cassa; ja'ns tornarem a veure, diu que deya l'expresident salta-marges. Y veus aquí que al cap d'uns quants días, sabent que'l senyor Moles era a Vich, torná a convocar la colla de caps de casa que li fan costat, ficantse altra vegada al vedat del senyor Moles. Mes aquet, avisat, li va sortir novament de trascantó y ja tornem a tenir al senyor Badia rostos avall tocantse ab els talons aquells palpisos que serveixen per seure. Y vinga altra volta procés verbal que no se sap encara quin resultat donará.

Per lo que pugui ser, diu que'l demandat te encarregada una grossa partida d'escopetas del temps dels moros a una important y acreditada parada dels encants.

En Pena, el gran Pena, l'extensíssim Pena, ha deixat de formar part de la Redacció del setmanari *Juventut*. Aquesta excisió se senyalará als anys del moviment wagneriá com una pèrdua irreparable.

Els qui per medi d'aquell crítich especialista y es-

pecialíssim ens enteravam fins del cóm, del per qué y de quina manera dels singlots del mestre alemany, ara'ns quedarem a las foscas respecte d'aquet punt y altres no menos essencials, perque en Wagner te més dificultats que'ls carrers de Barcelona per un cego, que si no's fa acompanyar per un llitzaret va a risch de perdres o de trencarse la nou del coll.

Per mala sort s'ha eclipsat la gloria que més memoria de *Juventut* ha deixat. ¡Que es trist haverse quedat sense *Pena* y sense gloriol!

Per lí els republicans de casa y boca han reconegut que'l meeting de Girona els va resultar un *poquito desigual*.

Ni las declaraciones ultra-conservadoras den Lerroux, ni'ls *mesurados* conceptes den Bula han acabat

BONA LLÓGICA

- Donguim una pastilla de goma, avi.
- Que estás encostipat?
- No.
- Donchs primer encostipat.

d'omplir als que esperavam que d'aquell acte'n sortís la suspirada *revolución social*.

Ben clar va dirho un dels oradors que a la quènta pensa piscar, que d'alló de la *distribución de la propiedad* se n'hauria de descomptar alguna cosa y que d'alló altre de menjar carn de capellá a cada ápat, si decás s'hauria de solicitar abans llicencia del ordinarí.

El que semblants manifestacions va fer públicament sembla que després va declarar en privat a un que

CONSIDERACIONS DEN MENCHETA

(A LA RAMBLA)

l'objectava sobre la seva moderació, que encara que ell parlava als de Girona, ho feya perquè'l sentissin els de Madrid

¡Ahora me lo explico todo! que diuen al desenllàs de las comedias d'enredo.

En la única cosa que no varen desdir els revolucionaris rebaixats de fortaleza (com el ví de taberna) va ser en els seus atachs contra'l catalanisme.

Digne pendant del discurs del curandero Ardid, en el que va tractar al eximi Dr. Robert de *saramallero*, va ser el d'un tal Palau que va manifestar que'ls catalanistas son unos canallas que llevan debajo de la barretina un bonete, una boina, un trabuco y algunos de ellos unas falda.

Res, gairebé tot un parament de casa.

¡Vaja, aixó sí que no'ns cap a la barretina!

Ens ha caigut a las mans un exemplar del "Almanaque Pink" en el que's fa l'anunci de las píndolas d'aquet nom, que diu que regeneran la sanch y tonifican els nervis.

Entre'ls que acreditan aquestas propietats del específic de referencia hi figura el Dr. (?) D. Lorenzo Ardid, de Barcelona.

N'hi ha prou ab tan bella garantia pera que cap malalt que vulgui curarse s'empassi una sola d'aquestas píndolas per dauradas que siguin.

¡Quina llàstima que'ls de la *Perdida* no's deixin visitar per vostel!

Diu la *Perdida*:

"A propósito del parte del gobernador de Gerona referente á la llegada y recepción del Sr. Lerroux, se asegura que si los catalanistas se estuvieron quietos fué porque se lo impuso la actitud resuelta de los republicanos, advertidos de que, electivamente, se había fraguado un alboroto que en Barcelona no se atreven á provocar por miedo á la Guardia civil".

A nosaltres ens consta que'ls catalanistas de Girona varen permanéixer passius perquè si haguessin destorbat l'intent dels republicans de *bisuteria*, aquets no haurían corregut el ridícol del fracàs que'ls va proporcionar el seu meeting, al que no hi va concorre cap gironí que representés alguna cosa.

Per lo que's refereix a la suposada por que'ls catalanistas de Barcelona tenim a la guardia civil, no será tanta com la que varen demostrar tenirli las *masas publicitarias* el día de l'arribada den Canalejas y la que li te en Lerroux, que tremola a la vista d'un tricorni mal sigui projectat en sombras xinescas.

Un lector que a la cuenta deu ser alemany ens dirigeix una comunicació, cremat perquè'n un dels números anteriors vàrem fer brometa ab els marins de la seva terra.

Diu aixís la expressada comunicació:

"Su Estupidez permite de criticar la marina Alemana. Antes de publicar una cosa así, tenía V. que pensar en la marina de su tierra que es ninguna. La comparación de sus compatriotas de las escuelas

Jo que he viscut dels anuncis
y ab anuncis m'he fincat,
avuy per fer bullir l'olla
tinch de veurem anunciat.

taurinas está muy mal buscada, porque justo á las naciones civilizadas no le gustan los juegos taurinos, barbaridades que justifican la nación. Mucha paja y poca cabeza."

Francament. no'ns créyam que'ls alemanys tinguessin tan poca corda, més que més quan la brometa de referencia no podía ser mes inocenta.

Prengui exemple de nosaltres que, malgrat tot lo que'ns diu d'Espanya, de la seva marina y dels toros, no'ns hem enfadat gens ni mica; ans al contrari, pot anar abocant lo que li sembli en la seguritat de que en tot li posarem el *visto bueno*.

Dels datos estadístichs que sobre la mortalitat de Barcelona ha recullit el doctor Comenge, resulta que en els nou primers mesos d'enguany han mort en la nostra capital 1843 personas menos que en igual període de l'any passat.

Aquesta considerable baixa en la mortalitat, determinada abans de que s'hagin implantat els medis sanitaris moderns que l'Ajuntament te en vías de realisació, no més sabem atribuir-la a una cosa: a la tranquil·litat que regna en l'espèrit públich d'ensá que 'ls catalanistas han entrat al Municipi administrant honradament els interessos de la ciutat.

Ara calcu'in lo que succeirà el día que s'hagin fet las cloacas novas y s'hagi sanejat per complert la Casa Gran de regidors caciquistas y *perdidos*. Res, que las funerarias ja podrán plegar, per falta de consum.

—*¡No más insomnio!* En Pey ha descobert la panacea radical. Végin la proba:

En una de las darreras conferencias-sanfanyas donadas per ell—s'assegura a sou—en el *Casino In-*

dustrial de Lloret de Mar, quedà adormit, tot atentament escoltant, el companyero Piu, que presidia; y en un'altra, tots els oyents acabaren per pesar figas... a la benèfica influencia de aquell castellà tan melodiós què el errante apòstol usa per tot gasto.

En això, a mes de véureshi que hoy las ciencias adelantan—que es una barbaridad, se evidencian las simpatías que fins els publicitaris de allende, senten per las exposiciones de la verdad de aquella personalitat agònica.

—Todo se va, hasta el patriotismo, —deu dirse per sí el pobre pescador de patrias de fira!

A só de tabals s'anuncià l'últim aplech inconsútil de Santa Cristina, al que s'invitava a tots els patrioterros de Lloret, Blanes, Tossa y fins de... Xauxa, segons referències; y no obstante, s'hi reuniren pel cap alt dues dotzenas de senyoras, millor, un petit mostruari de enaguas y refajos, els més solfas de la comarca, a conseqüència de lo fangosos que eran els camins.

Ab alguns crits, de groch y vermell barato, y uns quants piropos a las acompanyantas, la unidad nacional quedà semi acabada de fer, casi nova de trínca.

A desenganys per l'istil, en Pey ja hi està acostumat.

Entre els neulas del riu Tordera enllà, s'ha obert una subscripció pera erigir una iglesia lliure (!) destinada a n'en Pey y als seus seguidors.

Per referències de bona tinta, ens apostém doble contra senzill a que no's reunirà canitit per comprar ni deu pams de terreno de d'perla gorà.

¡Son tan pudientes els que l'escoltan tot fent baycnas!

El Diluvio s'ha enfadat porque ens han dat medalla d'or.

Y diu:

"En cambio, y aquí del mangoneo de la gente de La Veu, se ha concedido medalla de oro al carro anunciador del papelucho de la Rambla de las Flores ¡Cu-Cut!, cuando ni medalla de hojalata merecía. Es decir, que por el caciquismo y la componenda catalanista, los carros del Fomento, de los fondistas, de los pasteleros y de la Liga de Defensa Industrial y Comercial, á los cuales debióse de haber otorgado mayor distinción, fueron pospuestos al del ¡Cu-Cut! por el que ni dos céntimos podían darse.

Que deus haver quedat descansat Eco de las cloacas, Donchs mal que't pesi t'ho tens d'empassar. A nosaltres ens toca medalla d'or com a tu cadena de ferro.

Y no t'escarrassis porque no'n treurás res. No te'l comprarém el silenci, home.

Ves, ves, truca a un'altra porta, ¡cartám!

Copiem de nostre estimat confrare "VIDA":

"El ¡Cu-cut!... res... ¡cu-cut! Fa molts dies que no ve a la nostra redacció, y com que no dúptém de que se'ns envia, tenim por de que hi há qu'il·llegex de franc. Si aixís fós, li fariam avinent a n'aquet entusiasma llegidor, que si ell, se estalvia els deu centímetres, ens els fa gastar a nosaltres que no'ns sobren pas, y tant per tant val més que se'ls gastí ell que nosaltres. A cada hui lo que sigui seu."

Es veu que a correus ens tenen molt carinyo. Mes nosaltres que som enemichs de demostracions tan expressivas, preguém als empleats que al menos tinguin la delicadesa de cursar els números al seu destí, un cop els hagin llegit.

Y no véyem el motiu de que s'hagin afiçonat tant al que dirigim a "VIDA". Res, capritxos dels ambulants.

Señor Administrador,
avise á los empleados
que no se queden los numeros,
esa es la pura verdá,
que no se queden los numeros
sí de nuestro semanario.

La mimica fa aixís. Tra la ra la ra la ra ro ¿s'en recordan?

Fa pochés dies va reunir-se la Junta de la Caritat. El senyor Corominas, director de la Publicidad va volguer enrahonar y va ficar la pota. Censurant als que captan pel carrer va dir que així iguala Barcelona ab Turquia, el Marroch y demás naciones asiáticas.

El redactor de la Veu que estava present en la

sessió va consignar a uet nou dato geográfich-publicitari sense afergirhi comentaris de cap mena y el senyor Corominas va enfadar-se de tal modo que feu estampar en lletres de mollo lo següent:

"Advertimos al director de la Veu de Catalunya, que ponga más cuidado al mandar á sus redactores á ciertas reuniones. Desde luego prohiba al que asistió ayer a la sesión de la "Junta de Caridad" que vuelva a parecer por el Consistorio nuevo, mientras no haya aprobado un curso de Geografía política y de Historia general.

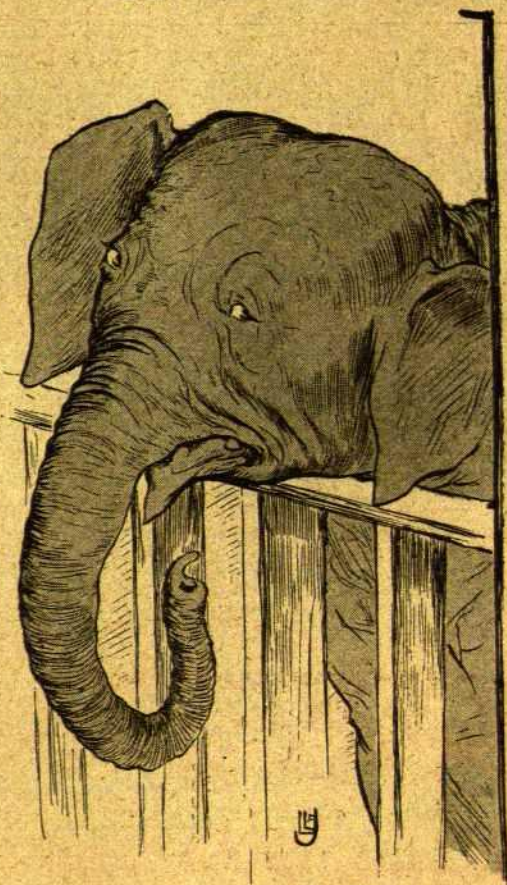
Ese redactor ignora que Turquía es una potencia asiática, y no sabe que Marruecos, por su idioma, por su religión y por su origen es también nación asiática.

El mismo imperio moscovita es potencia asiática, y es preciso que se lo participen a ese ignorante de La Veu."

Ja ho saben. Marruecos no es un Imperi africà com haurán cregut fins ara, sino una potencia asiática por su religión y por su origen. Del mateix modo Barcelona será una ciutat africana porque en ella s'hi publica la Publicidad, y la redacció de la Perdida haurá de pendre el nom de pesebre porque en ella hi menja el senyor Corominas.

Creguins el director de la Veu; no envihi als seus redactors a estudiar geografia, porque'n tornarán "ignorants". Es clar, com que'ls ensenyarán que Ma-

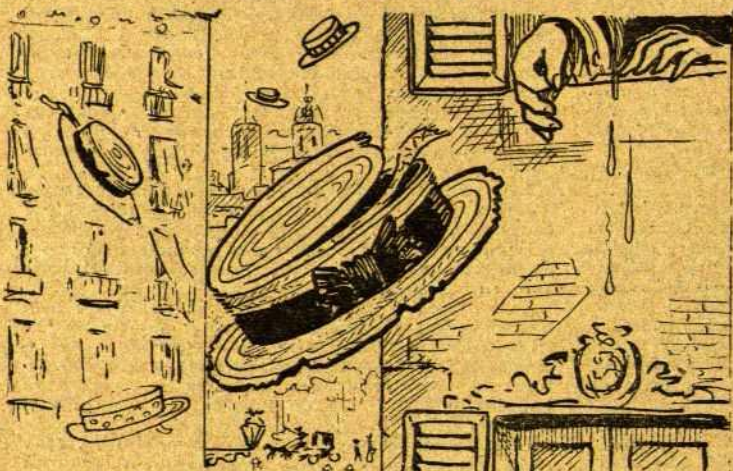
L'AVI DEL PARCH

M'han dit que a la Cavalcada hi anavan quatre elefants que'ls duyan a dalt d'un carro tots carregats de menjar.

A mi van dar-me el despreci de no venirme a dir res? Aixís que vegi al Utrillo' me'l menjo com a un llonguet.

CALENDARI PERPETUU

Es veuen barrets de palla
llensats al mitg del carrer?
Donsas, no hi ha que duptarho:
es que anem a entrà al hivern.

rruecos es un Imperi africà, que Russia es una potencia europea y que *Rus es el perteneciente a esta NACION DE EUROPA*, segons el diccionari de la hermosa lengua de los angeles

Ja ho sab el director de la *Veu*; envihi als seus redactors a estudiar a casa'l senyor Corominas, que tot lo que diu la geografia y el diccionari es mol anticuat.

Peró se'ns acut preguntar: ¿Quants cursos de geografia ha estudiat vosté, senyor Corominas? Cap ¿no es cert? Ja ho creyém, ja, perque si n'hagués estudiat tan sols un no s'atreviria a plantejar disquisiments geogràfics com els que'ns ocupan.

Si el deixavan fer a vosté fora capàs de canviar tota la situació del globo terraqüi.

El teníam per el més tonto de la *Perdida* però la seva ignorancia no creyam que arribés al extrém de ferli donar semblants cops de cap a la menjadora.

¿Quán s'hi juga que en *Chirigotas* es molt més il·lustrat que vosté y no s'atreviria a plantejar las sevas teorías?

Vaja, senyor Corominas, si no fos tan gran li recomanariam que anés a estudi.

El regidor *perdido* senyor Selvas deya l'altre dia a cala Ciutat a tothom que volia sentirlo: "Molt *Excelentísimo*, molt *Ilustre señor* y cap bitllet de Banch". Y donchs què's creya, que aixó de ser regidor a n'aquestes alturas encara donava profit? Ben contents podrian estar més de quatre que'ls hi dongués no més que honra.

Gargots y coloraines

Si no fos per la por a n'el mareig, y més que tot per no toparme ab en Socías, a horas d'ara ja fora a Mallorca.

Aquet desitj de fer una excursió a n'aquella hermosa isla me l'ha fet venir la visita a la exposició dels quadros que'l senyor Juñer-Vidal (S.) ha presentat al Saló Parés.

Alló deu ser una cosa hermosíssima, un paisatge encantat a quin efecte de color y de llum hi contribueixen totas las tonalitats de la gamma cromática,

per quina rahó a la vegada deu constituir la desesperació dels pintors.

No he parlat sobre'l particular ab l'amich Juñer, però ben segur que m'hauria manifestat que per mapar totas aquelles maravellas naturals s'haurá vist precisat a fer més barrejas de colors que en Canalejas de programas polítichs.

¡Sembla extrany que d'un país tan bonich n'hagi sortit un home tan lleig com en Weyler!

Endemés, en Sebastiá Juñer demostra en la exposició esmentada, no solzament que ha vist Mallorca, sinó que ha sapigut véurela—segons parer de qui hi ha estat—lo que no es igual del tot encara que ho sembli.

Pera ferse càrrech de lo que es aquella hermosa regió cal véurela ab uns ulls especials de que no disposa tothom, per fina que tingui la vista.

Ni aquelles aigües pot véurelas tothom tal com son, per *aiguader* que sigui, ni aquelles rocas sugestionaran a n'en Mencheta per picapedrer que sigui, de la manera com ho han fet a n'en Juñer, ni en aquella vegetació particular hi poden trobar la mateixa substancia

tots els que hi pasturan. (Intellectualment s'entén.)

Aixó vol dir que en Juñer ha rebut una impressió justa d'aquelles fantásticas encontradas y que ha sapigut traduirles d'una manera personal y ensopegada.

Ja sé que algú dirá que d'algunes cosas que en Juñer diu en els seus quadros no sen ha acabat d'enterar per més que hagi estat a Mallorca, però segurament que'l que aixís s'expressi no devia anar a l'isla no més que pera menjar sobressadas.

El senyor Palmerola exposa un retrato del immortal Dr. Robert, pintat per encàrrech de la "Lliga Regionalista" d'aquesta ciutat.

La perfeta semblansa ab l'original y lo ben entés del colorit, fan molt remarcable l'obra del senyor Palmerola, a qui felicitem.

FOLCHI

MACOS Y MICOS

MACOS: *Sancho de Pussa; Un trovador enragollat; Ll. S.; Nasí; D. S. P.; L. O.*

MICOS: J. B.; J. Pangras; R. P. V.; Fram; Matraca; M. V.; *Catalanó fobo; Lo menut del campaner; Arer-gas; J. S. A.; J. C. Vigatà; Antonet del Corral; Llions; J. Setso; Manel; M. Alella Sem; Zig-Zag. Un manresà; B. del Vi; J. D. Artista Triqui-Traqui.*—B. F.: gracias per las sevas observacions; *Pepé Templado*: Ha passat la oportunitat; *Poliglota*: Lo mateix li diém; *Prudenci B.*: Està molt ben escrit, però per l'Almanach ja tenim prous treballs sérios. J. B. A. B.: Mirarém d'aprofitarho, pro no li prometém, perque'ls originals que tenim en cartera per l'Almanach son gairabé excessius. *Javier de la Gdvia*: L'assumpcio ens put a personal; A. de M.: Publicarém alguna de las poesías que'ns remet; E. Zola y B.: Aniran algunas cantarelles; J. Mistos de Mollet: Està bé però'l tó sério en que està tractat l'assumpcio, es tá impublicable a ¡Cu-cut! *Un badaloní*: No publiquéim treballs que no siguin inédits; K. Cou: Y tant com cou! A. G. F.: Tot anirà sortint; J. V.: El ridícul que han passat es la seva millor censura; *Dos entusiastas de l'art*: Aquesta setmana ja hi veuran quelcom.

(Quedan cartas per contestar).

IMPRESA DE MARIAN GALVE, AVINO, 18

Concessionaris exclusius
ROLDÓS Y C.^a
37, Rambla del Centre, 37

SECCIÓ D'ANUNCIS

Administració especial
pels anuncis
37, Rambla del Centre, 37

Nova ingecció vegetal Sahara

Es la millor que's coneix pera curar la blenorragia per crònica que siga.

Dipòsit general: Farmacia CASELLAS. — De venda, Rambla las Flors, 4 y principals Farmacias

CALLICIDA LLUCH Mata'ls ULLS DE POLL y tota classe de DURICIAS **Preu: UNA pla.**

DIPÓSITS. — Madrid: Dr. Fuentes, Hortaleza, 110; Barcelona: V. Ferrer, Princesa, 1; Zaragoza: H. de Alejalde, Independencia, 6; Valencia: H. Meseguer, Palau, 15, y farmacia del autor, Sant Felip, 123; Sant Gervasi (Barcelona) y principals d'Espanya y América.

Brisas del NILO Polvos refrescants y adherents a 1.50 pessetas la caps
DROGUERIA de JOAN FERRER y TORELLÓ
PORTAL DEL ANGEL, 2

Cassadó & Moreu PIANOS VENDAS, LLOGÜERS, PLASSOS
Representació dels armoniums MUNT
Dormitori de Sant Francesch, número 27

MIQUEL HORTA FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS I IMPREMTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus
Baixada de Cervantes, núm. 3. — Prop del Bolsi

BONS VINS OLI PUR
VINS Y OLIS
Marca PRAT

de R. MONEGAL NOGUES
Rambla de las Flors, 16 Teléfono. 675

 HERNIATS (Trencats)
Pera l'alivi absolut y curació radical de tota classe d'hernias, els metges més il·lustres recomanen ab preferència als demés sistemes l'ús del acreditat braguer OPTIM HERNIAL VIVES, aparato medicinal únic a Espanya ab patent d'invenció, construït y aplicat baix la direcció facultativa.
Despatx: de 9 a 1 y de 3 a 7. Unió, 17, entressol

DINER a propietaris al acte en lletra ab sa sola firma: a usufructuaris, indivisos, seu do propietaris, etc. — Tracte directe ab el prestamista. Reserva absoluta. Passatge Escudellers, núm. 7, primer, primera, de las onze del matí a las quatre de la tarde.

Marqueteria y Calats. Llorens assortit en màquines, serras, dibuixos, fustas, accessoris. Magnífich catàlech il·lustrat 0.30. Fàbrica de mobles rústichs y bambú.
A. MIRANDA
Plassa de Santa Agna, 4, Barcelona.

FERRETERIA MAQUINARIA Y FUMISTERIA
de J. BOLÓS (ahans Joseph Moret)
casa fundada en 1861. — San Pau, 50 y Mendizabal, 30

Guinàs econòmiques, portas o tampas per forns de pa, estufas, enclusas d'acer, màquines per manys, eynas per obras, bateria de cuina, planxas per sastres y planxadoras etc., etc.

QUADROS AL OLI
Saló de Bellas Arts de AGUSTÍ FÀBREGAS
Rambla del Mitj, 37. — Barcelona

Venda de quadros ab marinas, paisatges, figuras, flors, fruitas, etc. et. de reputats artistes pintors a preus may vistos.
Marchs ab preciosas motlluras y fustas finas a la mida que's desitji.

AVIS
Lo 31 de aquest mes acaba'l regalo artístich que fa aquesta casa als lectors de CU-CUT1 ab el cupó del n.º 40 del 2 del corrent Octubre.

Bicicletas-Automòvils
No n'hi há de millors que's de la fàbrica Dürkopp's Bielefeld de Alemania.
Solidesa garantida, baratura sens igual.

No compreu sense passar per nostra casa, res costa enterarse.
Molas, 31, entressol, 1.ª, Barcelona
Representant: Joseph Cunill
S'exhibeixen catàlechs y envian fora de Barcelona, previenvio del cost correu.

ES VEN per 7500 duros una casa en lo millor del casco de S. Martí, de 2 tendas y 3 pisos, que dona el 5 p. 10 net. Informarà Hostench Agent Colegiat, Passatge Escudellers, 5 pral.

CASA EN VENDA Per 17,000 duros a la dreta del ensanche, 60 pams de fàxada, lliure de cens, renta'l 6 p. 10. Informarà Hostench, Agent Colegiat, Passatge Escudellers, 5 pral.

CHALET EN VENDA A Sant Gervasi, decorat a tot luxu, se dona per 14,000 duros. Consta de soterrani, baixos y un pis, lliure de cens. Informarà Agent Colegiat, Hostench, Passatge Escudellers, 5 pral.

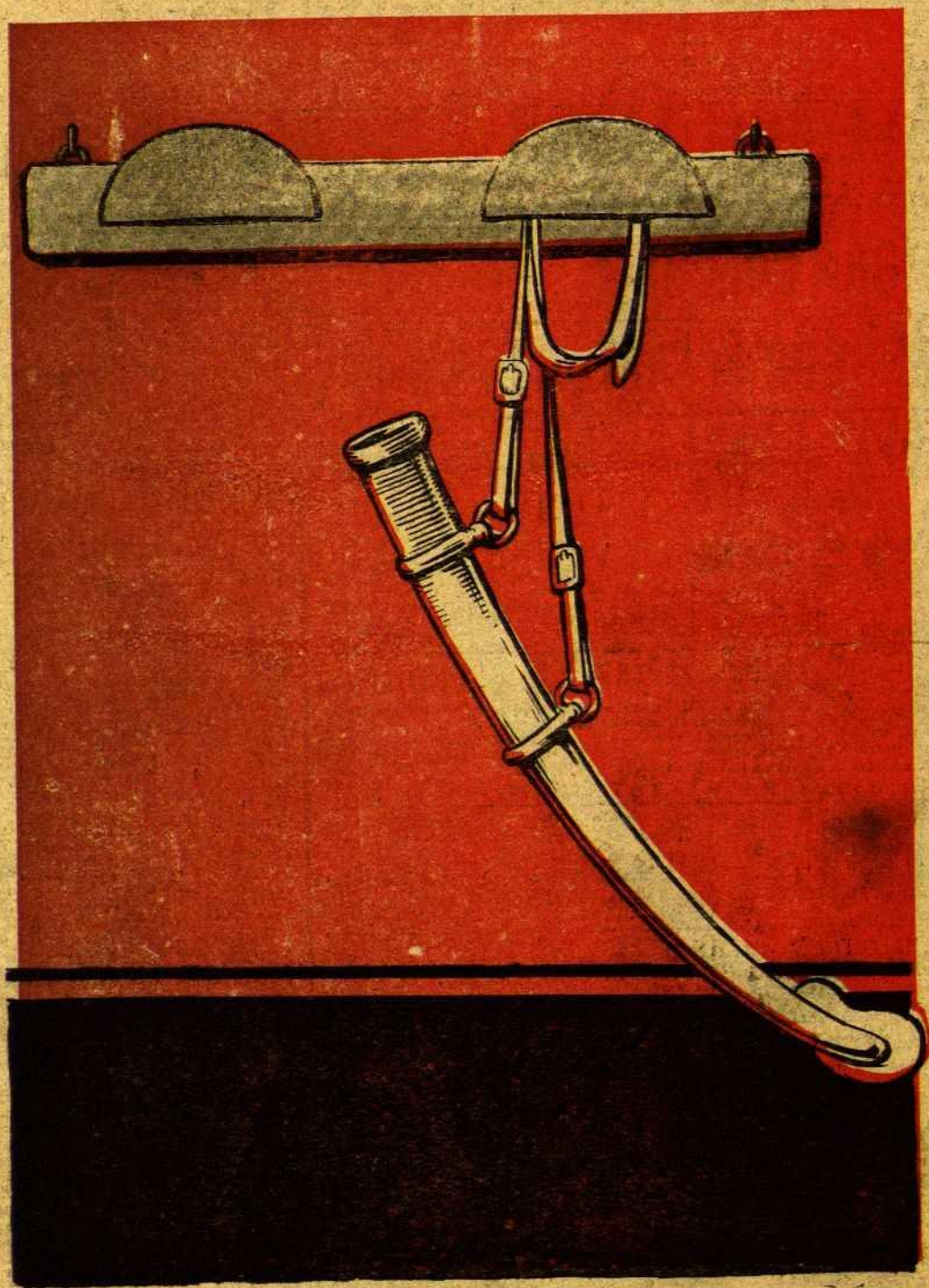
CASA PERA VENDRE al carré de Fernando, baixos y 3 pisos. Renda segura. Informarà Hostench, Agent Colegiat, Passatge Escudellers, 5 pral.

VENDA URGENT d'una casa a l'ensanche, baixos y 10 pisos. Nova construcció. Renda'l 6 p. 10 net. Informarà Hostench, Agent Colegiat, Passatge Escudellers, 5 pral.

PROPIETARIS es ven per 6,500 duros una casa a l'ensanche de 2 tendas y 6 pisos lliure de cens o be's permutarà ab un'altra o terrenu de 8 a 1,200 duros. Informarà Hostench, Agent Colegiat, Passatge Escudellers, 5 pral.

A CUATRE RALS PAM es ven una gran extensió de terrenu edificable, lliure de cens, situat a l'ensanche d'aquesta Ciutat, prop de tranvías. Informarà Hostench, Agent Colegiat, Passatge Escudellers, 5 pral.

L'ALSAMENT DEL ESTAT DE SITI

Ja que se'ns n'han endut el sabre, ¿per qué no se'ns enduyan aixó també?